

ker niet in een van de allerarmste. In de verte hoorde ik de zware klokken van Saint Paul's Cathedral, maar nergens zag ik de kenmerkende koepel boven de huizen uitsteken. Misschien konden de mensen binnen in de pub vertellen waar ik mij precies bevond? Ik durfde het er wel op te wagen. Ik deed mijn jas aan en trok mijn das strakker; hopelijk kwam ik zo ietwat gewichtiger over, voor het geval ik toch een verkeerde beslissing gemaakt had.

Het belletje boven de deur rinkelde vrolijk, al werd het grotendeels overstemd door het gepraat van de kroeggangers. Binnen was het helaas niet koeler. Zelfs de smog van buiten werd geïmiteerd door de hoeveelheid tabak die binnen gerookt werd. Niemand keek op van mijn binnenkomst, wat me enigszins geruststelde. Iets zekerder liep ik naar de toog. Er stonden twee dames met elkaar te praten, leunend op het donkere hout. Eén van de twee knipoogde zodra ik naast haar stond. Ze stootte haar vriendin aan die zich naar mij omdraaide. Ze namen mij van top tot teen op.

“Zo knap zien we ze hier niet vaak!”

Beiden hadden ze niet meer aan dan een rok en een loszittende blouse, waaronder hun korset duidelijk te zien was.

“Nieuw in de buurt?” vroeg de jongste van de twee. Ze deed een stap naar mij toe. Haar krullende haren zaten in een slordige knot gebonden. Ik deed met een nerveus kuchje een stap naar achteren.

“Kan ik iets voor u inschenken, meneer?”

Snel draaide ik me om naar de barman die was verschenen. “Een pint graag.” Mijn stem klonk schor door droogte. De twee dames giebelden, waarschijnlijk in de veronderstelling dat ik om een andere reden schor was geworden.

De barman glimlachte een mooie rij tanden bloot. Zweet parelde op zijn kalende hoofd. Hij zette een vol glas voor mij neer. “Iets erbij te eten misschien?”

“Nee, dank u. Maar ik zou wel graag willen weten welke buurt dit is. Ik ben lichtelijk gedesoriënteerd.”

De twee vrouwen giechelden, elkaar aanstotend. De barman keek mij nieuwsgierig aan met zijn vrolijke bruine ogen.

“Gedesoriënteerd, zegt u. Waar moet u zijn, meneer?”

“Als u mij de weg kunt vertellen naar één van de hoofdstraten dan vind ik mijn weg wel, meneer,” antwoordde ik ietwat afstandelijk.

“Wij kunnen u de weg wel wijzen,” zei de jonge vrouw, verleidelijk bijtend op haar onderlip.

De barman wapperde zijn poetsdoek naar haar. “Hou op met deze arme man lastig te vallen. Hij heeft het al warm genoeg.” Ze schoten in de lach, maar lieten zich wel wegsturen. Blijkbaar keek ik te opgelucht. De bar-

man begon te lachen. "Ja, zo kom je ze niet tegen bij de gentlemen's club, he!" Hij keek langs mij heen en bulderde: "Thomas!"

In de gelagkamer keek iemand op en zwaaide. De barman knikte dat hij onze kant op moest komen. De man die aan kwam lopen was klein van stuk. Hij kwam amper tot aan mijn schouder. Kort donkerblond haar stond warrig alle kanten op.

"Wat?" vroeg de man, nieuwsgierig keek hij met een half oog naar mij.

"Aangezien jij toch niets te doen hebt, kan je deze heer zo naar Cheap-side brengen?"

"Dat is toch niet zo moeilijk?" Hij stootte mij aan. "Je gaat de deur uit, linksaf, tweede rechts, nog een keer links, en je bent er! Simpel." Hij maakte aanstalten om zich om te draaien.

"Thom, doe niet zo flauw," mopperde de barman.

De man toverde een grote grijns op zijn gezicht, zijn ogen keken eigenwijs de wereld in. "Ik zou niet durven een heer als u aan zijn lot over te laten, hoor," zei hij netjes. Hij gaf een stevige klap tegen mijn arm. "Maar die pint moet eerst op! Kom zitten!" Hij pakte mijn glas van de bar en liep er mee naar zijn tafeltje. Er zat een lange magere man aan. "James, dit is eh..." Thomas keek vragend naar mij op.

"Meneer Lancaster," stelde ik mij voor.

"Ah. Meneer..." grijnsde de man. "Meneer, dit is James Sadler en ik ben Thomas Stevenson." De man die aan de tafel zat knikte. Hij nam een lange trek van zijn sigaret en bekeek mij met lodderige ogen. Ongemakkelijk ging ik zitten op de stoel die voor mij naar achteren geschoven was.

"Waar komt u vandaan?" vroeg de man genaamd James, zijn ogen wantrouwend samenknijpend. Zijn accent was onmiskenbaar Cockney.

"Niet van hier," antwoordde ik. Thomas gaf mij een jolige duw.

"Ja! Da's wel duidelijk. Heeft u een groot huis?"

Verbaasd trok ik mijn wenkbrauwen op. "Pardon?!"

"Nou, met die kleren. Met dat accent. Is er een kans dat u twee klusjesmannen kan gebruiken voor uw grote huis? Toevallig zitten we beiden zonder werk."

"Ik heb geen eigen huis."

"Waar huurt u dan?" vroeg James.

"Ik woon bij mijn tante," flapte ik eruit, verbouwereerd door de brutale vragen van de twee mannen. Ze schoten in de lach. "Het is tijdelijk," voegde ik er verdedigend aan toe.

"Sorry, Meneer," hikte Thomas na. Hij dronk zijn glas met een paar teugen halfleeg. "Waar was u naar op weg toen u verdwaalde?"

"Nergens. Ik kom net van een teleurstellend gesprek af." Met een zucht zette ik mijn ellebogen op tafel. "Ik had gehoopt vandaag leraar te zijn geworden op een school hier in het centrum."

Thomas gaf James een zet. "Een leraar, James! We zijn in gezelschap van een geleerd man!" Het leek wat ontzag in te boezemen, wat mij goed deed.

"Universiteit?" vroeg James.

"Nee, ik geef les aan kinderen. Lezen, schrijven, dat soort dingen." Waarom was ik zo eerlijk? Ik voelde mij niet op mijn gemak aan deze tafel, in deze kroeg vol prostituees en lager werkvolk. Er waren te veel ogen op mij gericht. Waarschijnlijk zaten ze allemaal te azen op mijn zakhorloge en portefeuille. Niet op mijn gemak slokte ik de rest van mijn bier naar binnen.

"Ja, het is lastig om werk te vinden momenteel," zei Thomas hoofdschuddend. "Er is te veel volk in de stad. Mensen staan in de rij voor ieder baantje."

"Wat doen jullie voor werk?" vroeg ik om wat belangstelling te tonen. Misschien zouden ze mij niets doen als ik vriendelijk was.

"Ik zit op zee," zei James, "Maar de boot ligt in de haven. Het is te warm, de lading is binnen een paar dagen rot als het nu in het ruim gelegd wordt."

Zoveel woorden had hij tot nu toe niet gesproken, hij leek er zelf van te schrikken. Hij staarde beduusd voor zich uit, krabbend aan een rode plek op zijn wang. Ik keek naar Thomas, die zijn schouders ophaalde.

"Ik doe wat ik kan doen. Maar die verdomde Italianen, Oost-Europeanen en ander volk dat hier niet thuishoort kapen al het werk weg. En breek mij de bek niet open over de Ieren!" Zijn gezicht vertrok voor een moment van inwendige haat, hij sloeg met zijn vlakke hand op de tafel. "Maar we blijven stug doorzoeken, niet?" Hij hief zijn glas.

Voorzichtig glimlachte ik. "Dat wij alle drie maar snel werk mogen krijgen."

"Juist, meneer. Juist!" Thomas zette zijn glas terug. "Maar ik zal u de weg wijzen. Ben zo terug, James." James knikte alleen.

Thomas ging mij voor met een vrolijke springerige stap. Ondanks de hitte leek deze man te barsten van de energie. Hij begroette iedereen die we tegenkwamen, iedere keer zijn hoge bolle hoed afnemend, dingen roepend als: "Lekker weertje, niet?" en "Mooie dag!"

Mijn hoofdpijn was er niet beter op geworden en ik werd alleen al moe door naar Thomas te kijken. Maar ergens moest ik juist wel om hem lachen. Waarom was ik zojuist bang voor hem geweest?

"Nou, daar zijn we dan!" zei hij met zijn armen gespreid. "Cheapside. Dat kent u wel, toch? Saint Paul is die kant op."

Hij had niet hoeven wijzen, zelfs door de smog was de grote witte koepel van de kathedraal over de huizen heen te zien.

"Dank u wel." Ik zocht in mijn jaszakken naar wat kleingeld.